

OBRA: EL TEMPS

PSEUDÒNIM: RIBERA

FUTUR

S'obrin les portes

i no del teatre.

Apareixen molts personatges

i no són actors

ni ixen a escena.

Grinyolaren les frontisses quan

fa uns dies ja s'obriren

i eixiren de la casa dels teus pares

portades per estranys

les teues restes.

Hui tornen a obrir-se,

la feina no ha acabat.

Traure tota una vida

dedicada al conreu

no és possible en dos dies.

Des de fora es veuen caixes,

cultura, llengua i tradicions

s'amunteguen

entre la pols dels anys.

Recullen generacions,

dècades d'ensenyaments

i històries.

No hi ha pati de butaques,

llotges ni amfiteatres,

i no obstant,

passen per davant dels espectadors,

però, no hi ha aplaudiments,
desconeixen que
el teatre just
acaba de començar.

ALTRES FUTURS

Caixes, bosses i molts records.
La mudança ha començat.
Davallen els escalons les llàgrimes
mentre també davallen les meues cames.
A mitjan trajecte escoltes
veus de plàstic, de paper,
acartonades,
com de mentida.
T'atures. Respirs . I penses.
La casa, la família, la vida
s'ha fet vella, com també el matrimoni...
Amb el teu consentiment
pupil·les, membranes i rostres
s'aferren amargament
al batec que marca el record.
Com portadora de bons desitjos
bufa la brisa i t'ofereix
des de l'anonimat
un bri d'esperança
a l'ombra de la lluna
i del seu reflex.

EL TEMPS

He vist fugir les hores - dirà- i els
dies i els anys.

MERCÈ RODOREDA

Hui esperen dels instants la perfecció.
Ser el Sol i la Lluna. I trobar-se.
I ballar totes les hores que les manetes
del rellotge siguen capaces de marcar.
No tenen dret a tenir-se
ho saben els segons solitaris,
tanmateix han començat a necessitar-se.
Despullats d'enganys s'aprofiten al màxim,
Absorbeixen i exploren minuts desconeguts.
Entre la pell i els ossos
les relacions entre desig i creença
descobreixen
sospirs, murmuris i el temps.

ÉS EL TEMPS QUE AMARGA

SEMBLA etern el camí
com ens sembla la vida,
mentre vivim,
eterna.

MARC GRANELL

Sembla que el temps
que sempre ha estat ahí
i mai no has volgut acceptar
trau el nas i alça la bandera,
engega el llum del far
per fer-se veure,
aquell temps que no volíem,
ni volem ni voldrem,
s'aproxima.
Diuen que és llei de vida,
però quina llei més lletja,
perquè ser-ne coneixedor des del naixement
no ajuda a assaborir-ho amb naturalitat
ni a esborrar eixa por desconeguda.
Es presenta amb somriure burleta
encara que és ben cert
el seu objectiu, el seu propòsit,
la seua intenció i la seua finalitat...
Aquell camí que se'ns obria
als peus fa quatre dies,
ara comença a esvair-se
fins i tot en contra del nostre rebuig.
No servirà de res mostrar oposició,
no et confongues,
quan ve no és per a quedar-s'hi
sinó a endur-se algú

al lloc que no té retorn
i cap ni un dels combats
ha servit per allunyar-lo.
És el temps que amarga.
Sembla que arriba
La carta mai esperada
La telefonada mai escoltada
La carícia mai volguda
El missatge mai llegit
L'esguard mai seguit
El contacte mai somiat
La pregunta mai resposta
És el temps que amarga.

TEMPS ON TOT ÉS POSSIBLE

*Gràcies pel temps on tot és possible,
Vicent (Nàcher)*

En els límits del somni ressonen
lleugers cants de sirena,
belles cançons de dolces veus salades
vingudes del passat.
Has de fugir com aquells vells mariners,
esforçats a pair
dies complicats de núvols negres.
No eres plenament conscient
i perds l'ara pensant en el demà.
Vivim a la recerca de llocs
on s'albiren en l'horitzó llunyà
camins de ruptura amb el passat.
Condueixen a l'única realitat
que és verdaderament nostra, el present.
M'abrace al món, amb tota la sinceritat
de què sóc possible i dic i confesse:
ser feliços serà la nostra venjança personal.
Arribarà el moment que abandonem
les càrregues dels records
perquè tot és nou cada dia,
perquè tot comença i acaba amb tu.
Eres l'Alfa i l'Omega
d'un *temps on tot és possible*.